Η ΔΙΑΠΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐληφθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . .	» 4,50	Ἐξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος | *Ἐν Ἀθήναις, 18 Αὐγούστου 1912* | *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 38*

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. *(Συνέχεια)*

Ὁ Ἡρακλῆς ἐσήκωσεν τὸ ρόπαλον καὶ ἐσκότωσε τὸν σκύλον. Ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν βοσκόν, τὸν ὁποῖον ἐπίσης ἐσκότωσεν. Ἀπέμεινεν ὁ Γηρυόνης. Ὁ Ἡρακλῆς τοῦ ἐξήγησεν, ὅτι ἐστάλη νὰ εὕρῃ τὰ βώδια καὶ τοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τοῦ τὰ πάρῃ. Ὁ Γηρυόνης ὠργίσθη καὶ ἐπροκάλεσε τὸν Ἡρακλῆν εἰς μονομαχίαν. Ἀλλ' ἐνικήθη καὶ ἔμεινε νεκρός.

Ὁ Ἡρακλῆς, ἀφοῦ ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχήν του τὰ βώδια, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ ξηρᾶς, διότι τὰ Γάδειρα εἶνε πολὺ κοντὰ εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν Εὐρώπην, θὰ ἦτο δὲ δύσκολον νὰ διασχίσῃ τὸν πορθμὸν μαζὶ μὲ τὸ κοπάδι καὶ ἀκόμη δυσκολώτερον νὰ διατρέξῃ μὲ αὐτὸ τὴν ἔρημον τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου θὰ ἐκινδύνευαν ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν δίψαν. Ἐπομένως ἀπεφάσισε νὰ διασχίσῃ τὴν Ἱσπανίαν, ἔπειτα τὴν Γαλλίαν, περνῶν ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα, ἔπειτα νὰ κατεβῇ εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τῶν Ἄλπεων. Ὅταν θὰ ἔφθανεν ἐκεῖ, θὰ εὕρισκεν εὔκολα κανένα καράβι, τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἐπανέφερεν εἰς τὴν Τίρυνθα.

Φεύγει λοιπὸν πρὸς βορρᾶν· ἀπὸ τὰς κλεισοῦρας τῶν Πυρηναίων φθάνει εἰς τὰ νότια τῆς Γαλλίας χωρὶς δυσκολίες. Ἀλλ' ἐκεῖ, ὁ Ἡρακλῆς ἠναγκάσθη νὰ πολεμήσῃ τρομερὰ ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς χώρας, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ τοῦ κλέψουν τὰ βώδια του.

Οἱ ἐχθροὶ ἤρχοντο μαζευμένοι, ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐσκότωσεν ἀρκετοὺς μὲ τὰ βέλη του. Οἱ ἄλλοι ἤρχισαν νὰ ρίπτουν πέτρες, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐνικᾶτο, ὅταν ἔξαφνα ὁ Ζεὺς ἔρριψε βροχὴν ἀπὸ μεγάλους βράχους εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ὁ Ἡρακλῆς τοὺς ἔκαμε τρομερὲς βόμβες, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχεδὸν ὅλοι οἱ ἐχθροί του ἐσκοτώθηκαν καὶ οἱ ἄλλοι ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐπέρασε τότε τὰς Ἄλπεις καὶ χωρὶς ἄλλας περιπετείας, ἔφθασεν εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἰταλίας, ὅπου εὑρίσκεται σήμερον ἡ Ρώμη.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ Ρώμη καὶ οὔτε ἐσκέπτετο κἂν νὰ τὴν κτίσῃ κανείς· μόνον ἡ τοποθεσία μὲ τοὺς ἑπτὰ λόφους[1] καὶ ὁ Τίβερις ὑπῆρχεν. Ὁ Ἡρακλῆς ὡδήγει τὰ βώδια του ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν Ρωμαϊκὸν κάμπον, τὴν μεγάλην πεδιάδα ὅπου ὑψώνονται οἱ λόφοι.

[1] Οἱ ἑπτὰ λόφοι ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκτίσθη ἡ Ρώμη ἦσαν: ὁ Ἀβεντῖνος, ὁ Παλατῖνος, ὁ Ἐσκιλῖνος, ὁ Καίλιος, ὁ Βιμινάλιος, ὁ Καπιταλῖνος καὶ ὁ Κυρινάλιος

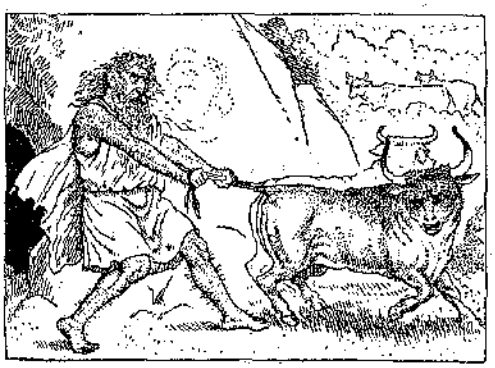

Εἶνε ἕνα μέρος, ὅπου ὁ Τίβερις χωρίζεται εἰς δύο στενοὺς βραχίονας ἀπὸ κάθε πλευρὰν μιᾶς μεγάλης νήσου. Ἐκεῖ ὁ Ἡρακλῆς ἐπέρασε πεζῇ ἀπὸ τὰ ρηχὰ τοῦ ποταμοῦ μὲ τὰ βώδια του καὶ ἔφθασε σχεδὸν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀβεντίνου.

Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν Ἀβεντῖνον εὑρίσκεται μία σπηλιά, ἡ ὁποία ὑπάρχει ἀκόμη· μέσα εἰς αὐτὴν ἐζοῦσεν ἕνας γίγας ἄγριος καὶ σκληρός, ὀνομαζόμενος Κάκος. Ἦτον υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, τοῦ θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε χαρίσει εἰς τὸν Ἡρακλῆ τὴν χαλκίνην φαρέτραν του· ἀλλὰ ὁ Κάκος δὲν εἶχε καμμίαν φιλικὴν διάθεσιν πρὸς τὸν Ἡρακλῆ, ὅπως δὲν εἶχε καὶ πρὸς κανένα ἄλλον. Εἶχε φοβερὰν δύναμιν, ἦτον ἀσχημότατος εἰς τὴν ὄψιν, γεμάτος ἀπὸ ἄγριες τρίχες. Καὶ ἠμποροῦσε νὰ βασανίζῃ ὅσους ἔπεφταν στὰ χέρια του καὶ νὰ τοὺς καίῃ, βγάζων φλόγες ἀπὸ τὸ στόμα καὶ ἀπὸ τὴν μύτην του. Οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων τὸν ἐφοβοῦντο πολύ.

Ὁ Ἥλιος ἔδυεν ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην μὲ τὸ κοπάδι του. Ἦτον πολὺ κουρασμένος, καθὼς καὶ τὰ ζῶα του· ὅλοι ἐξαπλώθηκαν νὰ κοιμηθοῦν μέσα στὰ λειβάδια, τὰ ὁποῖα χωρίζουν τὸν Τίβεριν ἀπὸ τὸν Ἀβεντῖνον.

Ἐνῶ ἐκοιμοῦντο, ὁ Κάκος εἶδεν ἀπὸ τὴ σπηλιά του τὸ εὔμορφο κοπάδι καὶ

ἐσκέφθη, ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ τὸ κάμῃ δικό του. Ἐπῆγε λοιπὸν σιγὰ σιγά, ἐδιάλεξε μερικὰ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ζῶα καὶ τὰ ἐπῆρε νὰ τὰ κρύψῃ μέσα στὴ σπηλιά του· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γῆ ἦτον μαλακὴ καὶ ἀφοβεῖτο μήπως ἀνακαλυφθῇ, ἂν ὁ Ἡρακλῆς ἔβλεπε τὰ ἴχνη τῶν ποδιῶν τους ποὺ διευθύνοντο πρὸς τὴν σπηλιά του, τὰ ἔπιασε ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ τὰ ἔτράβηξε πηγαίνων πρὸς τὰ ὀπίσω.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, μόλις ἐξημέρωσε καὶ ἐξύπνησεν ὁ Ἡρακλῆς, εἶδεν ὅτι ἔλειπαν τὰ βώδια του καὶ νομίσας ὅτι ἀπλῶς εἶχαν πλανηθῆ, ἤρχισε νὰ τὰ ζητῇ. Ποῖα ὅμως ἦτον ἡ ἔκπληξίς του ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι τὰ βήματα διευθύνοντο ὅλα εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κοιμηθῆ καὶ ὅτι κανένα δὲν εἶχε φύγει! Αὐτὸ τοῦ ἐφάνηκε πολὺ παράξενο.

Ἀφοῦ ἐγύρισεν ὅλα τὰ περίχωρα, βαρυνθεὶς πλέον καὶ νομίζων ὅτι τὰ βώδια του ἐχάθηκαν, ἐξηκολούθησε τὸ ταξεῖδι του πρὸς νοτον μὲ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχαν μείνει.

Ἐνῶ ὅμως ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν σπηλιὰν τοῦ Κάκου, ἕνα ἀπὸ τὰ βώδια του ἤρχισε νὰ μουγγρίζῃ· κάτι σὰν ἠχὼ ἀπήντησε. Ὁ ἦχος σὰν πνιγμένος ἐφαίνετο ὅτι ἔβγαινεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν λάφυν· ὁ Ἡρακλῆς ἐσκέφθη ἀμέσως, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ μακρυνοὶ μυκηθμοὶ θὰ ἤρχοντο ἀπὸ τὰ χαμένα βώδια του, καὶ ἤρχισε νὰ ψάχνῃ διὰ νὰ εὕρῃ ἕνα μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ἠμπορῇ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους.

Ἀλλ' ὁ Κάκος εἶχε φράξει ἐντελῶς τὴν εἴσοδον τῆς σπηλιᾶς μὲ μιὰν ὀγκώδη πλατειὰν πέτραν καὶ ἀτὸ μέσα ἐκάθητο καὶ περιγελοῦσε.

Αὐτὸ ἐξώργισε τὸν Ἡρακλῆ· ἔτριξε τὰ δόντια του καὶ τρεῖς φορὲς προσεπάθησε μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις νὰ βιάσῃ τὴν εἴσοδον, ἀλλὰ ματαίως.

Τρεῖς φορὲς ἠναγκάσθη νὰ καθήσῃ καὶ ν' ἀναπαυθῇ πρὶν ξαναρχίσῃ τὴν ἔφοδον. Ὅταν ἐσήκωσε τὰ μάτια του τὴν τρίτην φορὰν, εἶδεν ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν σπηλιὰ ἕνα βράχον ὀδοντωτόν.

Αὐτὸς ὁ βράχος δὲν ἦτον ἐντελῶς κάθετος· ἀκρέμετο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος πρὸς τὸ ποτάμι καὶ ἡ βάσις του ἦτον χωμένη βαθειὰ εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Ἡρακλῆς ἀνερρχήθη εἰς τὸν λόφον διὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ καλλίτερα καὶ διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὰς δυνάμεις του. Παρετήρησεν ὅτι πρὸς τὰ δεξιά, ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος ἐκείνου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκλινεν ὁ βράχος, θὰ τοῦ ἦτον εὐκολώτερον. Ὀπισθοχώρησε καὶ ἐπῆρε τὴν ἀναπνοήν του, ἔπειτα ἔξαφνα ἅρπαξε τὸν βράχον καὶ προσεπάθησε μὲ ὅλην του τὴν δύνσμιν νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἡ γῆ ἐσχίσθη, πέτρες καὶ χώματα ἐκύλισαν μὲ πάταγον ἀπὸ τὸν λόφον.

Μίαν φορὰν ἀκόμη ὁ Ἡρακλῆς ὀπισθοχώρησε, καὶ ἔπειτα ὥρμησε μὲ ὅλον τὸ βάρος του ἐπάνω στὸ ἐμπόδιον. Μὲ ἕνα τρομερὸ τρίξιμο, ὁ βράχος ἐταλαντεύθη καὶ ἔπεσε, μὲ τὸ μυτερὸν μέρος ἐμπρός, μέσα εἰς τὸ ποτάμι, ἀφίσας εἰς τὸν λόφον ἕνα πελώριον κενόν.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΑΚΙ ΜΟΥ

ΤΟ ΦΥΤΟΝ Ἢ ΤΟ ΖΩΟΝ;

Κάθε πρωΐ, ὅταν βγαίνω μὲ τὴ δροσιὰ στὸ μικρὸ περιβολάκι μου, νὰ 'πῶ καλημέρα στὰ δενδράκια, στὰ φυτά, στὶς περικοκλάδες, στὰ λουλούδια ποὺ μὲ περιμένουν, σὰν ἥσυχα ἀρνάκια, νὰ τοὺς δώσω νεράκι νὰ πιοῦν, νὰ σκαλίσω τὲς ριζίτσες τους γιὰ νὰναπνεύσουν, νὰ πλύνω τὰ φύλλα τους ἀπὸ τὴν σκόνη, νὰ τὰ καθαρίσω ἀπὸ τὰ κίτρινα ξεράδια ποὺ ἀσχημίζουν τὴ πράσινη φορεσιά τους, —βλέπω σχεδὸν πάντοτε πῶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ πιὸ χαμηλὸ μέρος τῆς μάνδρας, κάποιο φυτὸ εἶνε στραπατσαρισμένο σὰν νὰ ἐπέρασε ἀπὸ πάνω του κανένα πόδι βάρβαρο καὶ τὸ τσαλαπάτησε, κάποιο κλαρὶ εἶνε κομμένο καὶ κείπεται χάμω μαραμένο.

Ἔχω φυτέψει ἐκεῖ χρυσάνθεμα καὶ γεράνια, ἀλλὰ λίγο-λίγο ἔχουν σχεδὸν ἐξαφανισθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀόρατη καταστροφὴ ποὺ τὰ βρίσκει τὴ νύκτα, μόνον 'ς αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ τὰ ρημάζει.

Ἕνα πρωΐ ἀπὸ αὐτά, βλέπω τὸ μόνο χρυσάνθεμο ποὺ ἀπέμεινε, —ἕνα ὡραῖο φουντωτὸ χρυσάνθεμο ποὺ κάνει κάτι ἄνθη μεγάλα καὶ σγουρὰ σὰν τριαντάφυλλα ἑκατόμφυλλα, — τσακισμένο κι' αὐτὸ καὶ πεσμένο φχρδὺ πλατὺ στὸ δρομάκι.

Ἀφοῦ πῶκλαψα τὸ ὡραῖο μου φυτό, ποὺ τὸ ἀνάθρεψα στοργικά, σὰν ἀγαπημένο μου παιδί, ἀπεφάσισα νὰνακαλύψω τί συμβαίνει ἐκεῖ πέρα.

Πσραμονεύω τὰ ξημερώματα ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ περιβολιοῦ, καὶ βλέπω ὅτι μιὰ μαύρη παλιόγατα κάθε βράδυ, ὅταν ὅλοι κοιμηθοῦν πηδᾷ στὸ περιβόλι καὶ πάει καὶ κάθεται μπροστὰ σὲ μιὰ ποντικοφωλιά. Πρωΐ-πρωΐ, ἀφοῦ τελειώσῃ τὸ κυνήγι της, πάει πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, τὸ πιὸ χαμηλὸ τῆς μάνδρας, καὶ πηδᾷ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ μὲ τὸ πρῶτο πήδημα δὲν φθάνει καὶ πέφτει ἀπάνου στὰ φυτά, καὶ τὰ τσακίζει.

Ἔτσι θὰ μοῦ καταστρέψῃ ἐντελῶς καὶ τὸ γεράνι ποὺ εἶνε μιὰ χαρὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή, μὲ τὸν πλούσιο κατακόκκινο στολισμό του. Τί νὰ κάνω!

Σκέφθηκα νὰ προμηθευθῶ μιὰ φόλα καὶ νὰ τὴν ρίξω στὴν αὐλή, νὰ τὴν φάῃ ἡ γάτα, νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιὰ καὶ νὰ σώσω τὸ γεράνι καὶ τὸ χρυσάνθεμο, ποὺ θὰ φυτρώσῃ πάλι ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ χονδροῦ στελέχους του. Ἀλλὰ πάλι ἡ ἰδέα ὅτι θὰ σκοτώσω ἕνα ζῶον μοῦ προξενεῖ ἀποτροπιάσι.

Γιατὶ τάχα νὰ προτιμήσω τὸ φυτὸ ἀπὸ τὸ ζῶον; Μήπως καὶ τὰ δυὸ δὲν εἶνε πλάσματα τῆς Φύσεως ἐξ ἴσου σεβαστά; Μήπως δὲν ἔχουν καὶ τὰ δυὸ τὰ ἴδια δικαιώματα στὴ ζωή, ἡ ὁποία εἶνε γιὰ ὅλα; Μήπως νοιώθει καὶ ἡ κακομοίρα ἡ γάτα ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνει εἶνε κακό; ἐμεῖς ὅταν πηδοῦμε ἢ ὅταν περιπατοῦμε δὲν σκοτώνουμε, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθουμε, μηρμύγκια, σκουλήκια, σαλιγκαράκια καὶ τόσα ἄλλα ζῶα ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν;

Βρίσκομαι ἀπὸ χθὲς σὲ μιὰ στενοχωρία. Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Πῶς νὰ συμβιβάσω καὶ τὰ δύο, καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ζώου καὶ τὴ ζωὴ τοῦ φυτοῦ; Ἂν μοῦ τὸ 'πῇ κανεὶς ἀπὸ σᾶς, μικροί μου συνάδελφοι, στὸ ἄλλο φύλλο τῆς «Διαπλάσεως», θὰ τὸν εὐγνωμονῶ.

ΕΨΙΛΟΝ

Σ. τ. ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ: — Δι' ὅσους θέλουν νὰπαντήσουν εἰς τὴν ἀπορίαν αὐτὴν τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἔψιλον, προκηρύσσεται Μικρὸς Διαγωνισμὸς εἰς τὴν Σελίδα 335.

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΑΙΡΕ, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΟΦΙΑ τοῦ λαοῦ λέγει: «Ἀπὸ Αὔγουστο χειμῶνα κι ἀπὸ Μάρτη καλοκαῖρι». Ἡ παροιμία αὐτὴ εἰς τὸ καλοκαῖρι δίδει μόνον πέντε μῆνας. Ἀλλ' ἂν ἐξετάσετε, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἡ καθαυτὸ καλὴ ἐποχή, τὸ ἀληθινὸν καλοκαῖρι, διαρκεῖ ἀκόμη ὀλιγώτερον. Ὄχι μόνον τὸν Μάρτιον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀπρίλιον ἀκόμη, ἡ ζωὴ εἰς τὸ ὕπαιθρον, τὸ βράδυ, εἶνε ἐπικίνδυνος. Τοὐλάχιστον δυσάρεστος. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἔξαφνα, ποτὲ τὰ θέατρα δὲν ἀρχίζουν ἐνωρίτερα ἀπὸ τὸν Μάϊον. Καὶ πάλιν, ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, ἡ νυκτερινὴ ἀτμόσφαιρα ψυχραίνεται ἐπαισθητῶς. Οἱ ριγηλότεροι ἔξαφνα δὲν πηγαίνουν πλέον εἰς τὸ Ζάππειον μετὰ τὸ δεῖπνον. Νἀψηφᾷ κανεὶς τὴν ἀτμόσφαιραν, νὰ εἶνε ντυμένος ὅσον ἐλαφρὰ θέλει, νὰ χαίρεται τὴν ζωὴν εἰς τὴν φύσιν, χωρὶς νὰ θυμᾶται στέγην καὶ σπίτι, —αὐτό, τὸ ἀληθινόν, τὸ γνήσιον καλοκαῖρι, δὲν διαρκεῖ παρὰ τρεῖς, τὸ πολὺ τέσσαρας μῆνας. Τὸ ἄλλο, εἰς τὴν ἀρχήν, εἶνε ψευτοκαλόκαιρο· τὸ δὲ ἄλλο, εἰς τὸ τέλος... γαϊδουροκαλόκαιρο. Καὶ ἔτσι ἀποδεικνύεται ἀκόμη μίαν φορὰν, ὅτι τὰ καλὰ πράγματα δὲν διαρκοῦν πολὺ εἰς τὸν κόσμον. Τὸ μόνον εὐτύχημα εἶνε ὅτι μερικά, ὅπως τὸ καλοκαῖρι, ἐπανέρχονται κάθε τόσον...

Χαῖρε, λοιπόν, ὡραῖο καλοκαῖρι! Ὁ Αὔγουστος ἦλθε καὶ τὸ τέλος σου ἐσήμανε. Βλέπω ὀμιχλώδεις ἀτμοὺς εἰς τὸν ὁρίζοντα νὰ σκεπάζουν τὸν ἥλιον πρὶν νὰ δύσῃ· βλέπω συννεφάκια παιγνιδιάρικα νὰ περνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ αὐγουστιάτικο φεγγαράκι. Καὶ τὸ βράδυ ὁ ἀέρας εἶνε ὑπόψυχρος σὰν ἀποβροχάρης. Μοῦ σφυρίζει στ' αὐτὶ ὅτι εἰς κάποιο κιβώτιον, σκεπασμένον μὲ σκόνην ναφθαλίνης, κοιμᾶται κάποιο ἔνδυμα, ποὺ λέγεται ἐπανωφόρι. Σὲ λίγο πρέπει νὰ βγῇ, νὰ τιναχθῇ, νἀεριαθῇ καί, ἀκόμη σὲ λίγο, ἀλλοίμονον! νὰ φορεθῇ. Τόσο γρήγορα; Πότε ἀκόμη τὸ ἐφύλαξαν διὰ νὰ μὴ τὸ φάγῃ ὁ σκόρος; Καὶ ὅμως! Ἂν αὐτὰ ὅλα δὲν εἶνε ἀκόμη τὸ φθινόπωρον, δὲν εἶνε ὅμως πλέον οὔτε τὸ καλοκαῖρι. Ὁ ἐχθρὸς δὲν ἦλθεν, ἀλλὰ κρούει τὴν θύραν. Πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῶμεν ὅπως πρέπει. Δυστυχία μας ἂν μᾶς εὕρῃ ἀπροετοιμάστους, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ἔρχεται παρὰ ὅποτε λέγει ὁ Καζαμίας. Μᾶς ἔφαγε! Εὐτυχῶς ποὺ ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς προειδοποιῇ ἀπὸ μακράν. Αὐταὶ αἱ ἐλαφραὶ ὁμίχλαι, αὐτοὶ οἱ ἀτμοί, αὐτὰ τἀρπιὰ συννεφάκια... Δὲν νομίζετε ὅτι μᾶς στέλλει τὸ ἐπισκεπτήριόν του;

Τὸνομά του τὸ ξεύρετε. Δὲν εἶνε φθινόπωρον. Τὸν λέγουν χειμῶνα. Ὁ χειμὼν ποὺ ἡ λαϊκὴ παροιμία τοῦ δίδει ἑπτὰ ὁλοκλήρους μῆνας. Ἴσως ὀκτώ. Πόσον διαρκεῖ! Καὶ βέβαια δὲν θὰ εἶνε τόσον καλός... Δὲν εἴπαμεν ὅτι τὰ καλὰ πράγματα διαρκοῦν ὀλίγον;

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Ζ' *(Συνέχεια)*

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, *σὰν ἀφῃρημένος*: —Ναί... νομίζω...

ΦΙΦΗ: — Μὰ ποῦ εἶνε ἡ μπομπονιέρα μου;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, *ἐπισήμως*: — Ἄκουσε, Φιφή, ἀδελφή μου ἀγαπητή, καὶ μὴν ταραχθῆς, μὴ λυπηθῆς, μὴ θυμώσῃς. Ἐθυσίασα τὴ μπομπονιέρα σου γιὰ νὰ γλυκάνω ἕνα δυστυχισμένο παιδὶ ποὺ δὲν ἔχει συχνὰ μπομπόνια. Τὸν Πετράκη τῆς πλύστρας μας. Μόλις ἔφυγε ἀπὸ δῶ.

ΦΙΦΗ, *θυμωμένη*: — Τοῦδωσες ὁλόκληρη τὴ μπομπονιέρα;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Ναί, γιατὶ θυμώνεις; Δὲν σοῦ εἶπα πῶς πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ εἶμαι εὐσπλαχνος καὶ ἐλεήμων;

ΦΙΦΗ: — Μὲ ξένα κόλυβα, τὸ ξέρω!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Δὲν ντρέπεσαι νὰ δείχνῃς τόσο ἐγωϊσμό! Ἄ, μοῦ κάνει φρίκη! Φεύγω! (*Ἐξέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ Η'

ΦΙΦΗ *ἔπειτα* ΠΕΤΡΑΚΗΣ

ΦΙΦΗ, *μόνη*: — Πάει, τρελλάθηκε! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλη τὴ μπομπονιέρα! Νἄταν τοὐλάχιστο δική του!.. (*Κτυποῦν τὴν πόρτα*:) Ἐμπρός!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Μπᾶ! ἐδῶ εἴσαστε, κυρία Φιφή; Σᾶς γύρευα. Ἡ μαμμά μου, ποὺ πλένει κάτω, τώρα δὰ μοῦ εἶπε: «Πετράκη, δὲν πᾶς ἀπάνω νὰ πῆς μιὰ καλημέρα καὶ τῆς κυρίας Φιφῆς;» Κι' ἀνέβηκα πάλι... μ' ἀπὸ τὴ μεγάλη σκάλα τώρα...

ΦΙΦΗ, *τὸν φιλεῖ*: — Καλημέρα, Πετράκη μου, καλόστον... Τὸ στόμα σου εἶνε, βλέπω, γεμᾶτο... τί τρῶς;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἀπὸ τὰ μπομπόνια ποὺ μοῦ χάρισε ὁ κύριος Γιαννάκης.

ΦΙΦΗ, *κτυπᾷ τὸ μέτωπό της, καθ' ἑαυτήν*: — Ἄ, μιὰ ἰδέα!... (*Στὸν Πετράκην*:) Νὰ σοῦ πῶ, Πετράκη μου, θέλες νἄχῃς ἕνα ἐμμορφο σιδηροδρομάκο, μὲ μηχανή, ποὺ νὰ κουρδίζεται καὶ νὰ τρέχῃ μόνος του;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Χμ! καὶ βέβαια ποῦ θέλα!

ΦΙΦΗ, *τοῦ δίνει τὸν σιδηρόδρομον*: — Νὰ λοιπόν, πάρ' τον καὶ δράμο!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Εὐχαριστῶ, κυρία Φιφή! Ὕστερα πάλι θὰ ξανάρθω. (*Φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΦΙΦΗ, *ἔπειτα* ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΦΙΦΗ, *μόνη*: — Καλὴ ἰδέα μοῦ ἦλθε, ἔ;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, *εἰσέρχεται*: — Λοιπόν, Φιφή, παρηγορήθηκες; (*μὲ στόμφο*:) Ὑποφέρεις τὴν θυσίαν σου ἀγογγύστως, συλλογιζόμενη τὴν χαρὰν τοῦ ἀθώου ἐκείνου πλάσματος;

ΦΙΦΗ: — Ἔννοια σου, Γιαννάκη μου, καὶ παρηγορήθηκα.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Δόξα σοι ὁ Θεός! Κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μὲ σένα. (*Κυττάζει γύρω.*) Μοῦ φαίνεται πῶς εἶχ' ἀφίσῃ τὸ σιδηρόδρομό μου ἐδῶ...

ΦΙΦΗ: — Τώρα κι' ἄλλη μιὰ φορά; Πάει! ὁ σιδηρόδρομός σου πῆγε ὅπου καὶ τὰ μπομπόνια μου. (*Μὲ στόμφο καὶ μὲ κάποια εἰρωνεία*:) — Ἄκουσε, Γιαννάκη, ἀδελφέ μου, καὶ μὴν ταραχθῆς, μὴ λυπηθῆς, μὴ θυμώσῃς. Ἐθυσίασα τὸ σιδηρόδρομό σου γιὰ νὰ χαροποιήσω ἕνα δυστυχισμένο παιδί, ποὺ δὲν ἔχει καθόλου παιγνίδια· τὸν Πετράκη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Καὶ τοῦδωσες τὸ σιδηρόδρομό μου; Μὰ σύ, παιδί μου, τρελλάθηκες!

ΦΙΦΗ: — Γιατὶ θυμώνεις; Ἄ, ἐνόησα· θέλεις νὰ κάνῃς ἐλεημοσύνες μὲ τὰ δικά μου πράγματα, ἀλλὰ νὰ μὴ θυσιάζῃς τὰ δικά σου. Τί τὰ θέλεις, Γιαννάκη μου! μοῦδωσες τὸ καλὸ παράδειγμα, σ' ἐμιμήθηκα, μὴν τὰ βάζῃς παρὰ μὲ τὸν ἑαυτό σου. (*Ὁ Γιαννάκης κλαίει, ἡ Φιφὴ σιωπᾷ ὀλίγες στιγμὲς καὶ ἔπειτα ἐξακολουθεῖ*:) Ἄκουσε, Γιαννάκη· δὲν ξεύρω νὰ ἐκφράσω καλὰ ὅ,τι αἰσθάνομαι καὶ ὅ,τι σκέπτομαι, ἀλλὰ σύ, ποὺ εἶσαι μεγαλήτερος, θὰ μ' ἐννοήσῃς. Μοῦ φαίνεται, ὅτι γιὰ νὰ εἶνε καλὴ ἡ ἐλεημοσύνη, πρέπει νὰ μᾶς κοστίζῃ, νὰ μᾶς πονῇ. Ὅταν χαρίζωμε ξένα πράγματα στοὺς πτωχούς, αὐτὸ δὲν εἶνε καλὴ ἐλεημοσύνη, γιατὶ δὲν μᾶς κοστίζει τίποτα. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Πιθανόν. Δὲν τὸ συλλογίσθηκα. (*Ξύνει τὸ κεφάλι του*:) Χμ! δὲν εἶνε ὅσο εὔκολο νόμισα, νὰ εἶνε κανεὶς ἅγιος· πρέπει νὰ ζητήσω μερικὲς συμβουλὲς ἀπὸ τὴ μαμμὰ γιὰ τὸ πρόγραμμά μου.

ΦΙΦΗ: — Συχώρεσέ μς, Γιαννάκη, ποὺ θέλησα νὰ ἐκδικηθῶ· σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν τὸ ἔκαμα ἀπὸ κακία. Μοῦ φαίνεται ὅμως, πῶς εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ κάμουμε καὶ οἱ δυὸ μας ἀπὸ μιὰ καλὴ ἐλεημοσύνη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Πῶς;

ΦΙΦΗ: — Νά, νὰ θυσιάσωμε μὲ τὴν καρδιά μας, ὡς νὰ τὰ εἴχαμε δώσῃ μόνοι μας, ἐσὺ τὸ σιδηρόδρομό σου κ' ἐγὼ τὰ μπομπόνια μου.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Καλὴ ἰδέα! (*Μὲ ἄλλο ὕφος*:) Ξέρεις, Φιφή, δὲν ἄρχισε ἀκόμη.

ΦΙΦΗ: — Τί πρῶγμα;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Τὸ πρόγραμμά μου, ἡ ζωή μου ἡ ἀγία, ἡ ἐλεήμων, ἡ ὑπομονητική... Ἔλα δῶ, δός μου τὸ χέρι σου! (*Τῆς πιάνει τὸ χέρι καὶ ὑψώνει τὸ ἄλλο του, ἐπισήμως*:) Φιφή, θυσιάζω τὸ σιδηρόδρομό μου καί... πὲ συγχωρῶ! (*Μὲ ὑψωμένο κεφάλι καὶ μὲ ὕφος ἀποφασιστικό*:) Τώρα μάλιστα, ἄρχισε! [*ΑΥΛΑΙΑ*].

[Παράφρασις] **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ' *(Συνέχεια)*

Ὡμίλει ἀπταίστως τὴν γαλλικὴν μὲ καστιλιανικὴν προφορὰν, ἡ ὁποία ἔκαμνεν ἀκόμη συμπαθητικωτέραν τὴν ὡραίαν ἐκείνην φωνὴν ποὺ ἐχαρακτήριζε τὸν ἄγνωστον.

— Ἡ εὐγενειά σας μὲ ὑποχρεώνει, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος· καὶ πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμήν; ...

— Πρὸς τὸν κόμητα Σάρδα, τὸν Ροδριγκὲζ ντὲ Σάρδα, υἱὸν βουλευτοῦ εἰς τὴν Ἱσπανικὴν Βουλήν. Ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν διὰ λόγους πολιτι-

κούς· ἐπῆρα μέρος τῆς περιουσίας μου καὶ ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ ζήσω μὲ ὅλην μου τὴν ἐλευθερίαν.

Ἐφόρεσε τὸ καπέλλον του κ' ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των μαζί.

— Τὸ ἐξωτερικόν σας μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης· ἠρώτησα εἰς τὸν «Ταχυδρόμον» καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι εἶσθε ὁ μαρκήσιος Ριονσαί, ὅτι ἤλθατε ἐδῶ διὰ νὰ κάμετε περιουσίαν ἀλλ' ὅτι ἡ ἄγνοια τῆς γλώσσης σᾶς ἐμποδίζει..

—Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος μελαγχολικῶς.

— Ἐσκέφθην λοιπόν, ἐξηκολούθησεν

«Ἡ εὐγένειά σας μὲ ὑποχρεώνει, κύριε...»
(Σελ. 331, στ. γ')

ὁ Ἀνδαλούσιος, νὰ σᾶς προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου, διότι μοῦ εἶσθε πάρα πολὺ συμπαθής. Θέλετε νὰ σᾶς δώσω μερικὰ μαθήματα Ἱσπανικῆς; Ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ μαθήματος, θὰ ἐξερχόμεθα μαζὶ καὶ θὰ σᾶς μανθάνω τὰ τοῦ τόπου, —ἤθη, ἔθιμα, ἰδέας, προλήψεις...

—Δέχομαι εὐγνωμόνως! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος.

— Γνωρίζω κατὰ βάθος τὴν Ἀργεντινήν, ὑπέλαβεν ὁ Σάρδας. Ἔχω μίαν μεγάλην *ἐστάντσιαν* (*) ὅπου τὰ πρόβατα βόσκουν κατὰ ἑκατοντάδας καὶ αἱ ἀγελάδες κατὰ δεκάδας χιλιάδων, διότι μόνον ἔτσι εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς περιουσίαν. Ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ πωλήσω, εἰς τὸ Χρηματιστήριον, τὰ προϊόντα τῆς τελευταίας ἐποχῆς, μαλλιά, δέρματα, τυριά, βούτυρα, κλπ. Θὰ μείνω ἕνα μῆνα, καὶ εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἀφιερώσω δύο τρεῖς ὥρας τὴν ἡμέραν. Θὰ εἶνε δι' ἐμὲ μεγάλη εὐχαρίστησις.

—Δὲν ξεύρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

— Μεταξὺ ἀνθρώπων τῆς τάξεώς μας δὲν χωροῦν εὐχαριστίαι· γινόμεθα φίλοι καὶ τελειώνει. Ποῦ κατοικεῖτε;

— Ἐνοικίασα δύο δωμάτια εἰς τὴν *κάλλε ντὲλ Πάρκε*, εἰς τὴν οἰκίαν δύο ἐντοπίων κυριῶν πολὺ καθὼς πρέπει. Εἶμαι ἥσυχος ἐκεῖ. Αἱ κυρίαι εἶνε ὁλωσδιόλου ἀποσυρμέναι εἰς τὸ βάθος τῆς οἰκίας καὶ δὲν τας βλέπω σχεδὸν ποτέ. Συγυρίζουν τὰ δωμάτιά μου ἅμα ἐξέρχομαι, καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρέσει διότι δὲν μ' ἐνοχλοῦν εἰς τὴν ἐργασίαν μου. Δὲν λέγω ὅμως τὸνομά μου, ἀφοῦ ἐδῶ δὲν ἦλθα ὡς μαρκήσιος Ριονσαί. Θὰ ζητήσετε ἁπλῶς τὸν κύριον Ρενέ.

Ὁ Σάρδας ἤκουσε μὲ μεγάλην προσοχὴν αὐτὰς τὰς λεπτομερείας· ἔπειτα εἶπεν:

— Ἐγὼ κατοικῶ εἰς τοῦ Δὸν Γαετάνου, τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Ἱσπανίας. Ἐκεῖ μένω πάντοτε ὀσάκις ἔρχομαι εἰς τὸ Βουένος Ἄϋρες. Εἴμεθα στενοὶ φίλοι μὲ τὸν Δὸν Γαετάνον. Μόνον ποῦ δὲν δέχομαι ἐπισκέψεις, διὰ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλῶ.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται.

—Εἰμποροῦμεν ὅμως νὰ ἐργαζώμεθα εἰς τὸ σπίτι σας. Ποῦ γευματίζετε;

— Ὅπου τύχῃ. Δὲν ἀπέκτησα ἀκόμη συνηθείας.

— Τότε σᾶς προσκαλῶ νὰ γευματίσωμεν μαζὶ εἰς τὸ Καφὲ-Φρανσαί.

— Δέχομαι ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀνταποδόσεως. — Πολὺ καλά. Ἐν τῷ μεταξὺ ἂς κάμωμεν ἕνα γῦρον εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ ἐπιστρέφομεν διὰ τῆς πλατείας *Βιέντε ὺ τσίνκο ντὲ Μάγιο*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'

Ο ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ

Μαθήματα κ' ἐκμυστηρεύσεις.

Τὰ μαθήματα ἤρχισαν πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ μαρκησίου. Διὰ πρώτην φορὰν ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀπομόνωσιν, ἡ ὁποία τὸν ἐβάρυνεν ἀφότου ἔφυγεν ἀπὸ τὸν πύργον τῆς Ροχέττης. Ἡ ἀπόλυτος σιγὴ τῶν ἰδικῶν του, ἡ ἀνεξήγητος, ἐπέτεινε τὸ θλιβερὸν τῆς θέσεώς του, ἡ δὲ συντροφιὰ τοῦ νέου του φίλου, τοῦ τόσον συμπαθοῦς καὶ θελκτικοῦ ὁμιλητοῦ, ἦτο δι' αὐτὸν μία ἀνακούφισις.

Ὁ Σάρδας δὲν εἶχε καυχηθῆ ὅταν τῷ ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἐνήμερος εἰς ὅλα τὰ φορῶντα τὴν Ἀργεντινὴν Δημοκρατίαν. Ἐγνώριζε τὰς συνηθείας τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐξοχῆς, τὰς τιμὰς τῆς Ἀγορᾶς καὶ τοῦ Χρηματιστηρίου, τὴν κοινωνικὴν κίνησιν, τὰ κοσμικὰ σκανδαλάκια, τὴν πολιτικὴν κατάστασιν, ὅλα. Ὡμίλει πολύ, δὲν ἦτο ὅμως ὀχληρὸς φλύαρος, διότι ἄφινε καὶ τὸν ἄλλον νὰ ὁμιλῇ καὶ ἤξευρε νὰ τὸν ἀκούῃ.

Οὕτως ἔμαθεν ὅλον τὸ παρελθὸν τοῦ μαρκησίου, τὸν ὀκοπὸν τοῦ ἐκουσίου του ἐκπατρισμοῦ, τὴν παροῦσάν του οἰκονομικὴν θέσιν, τοὺς φόβους του διὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν πρώτην του ἀπογοήτευσιν.

Τὰ μαθήματα παρετείνοντο πολλάκις μέχρι τῆς μιᾶς μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Τότε, ἐνῷ ὁ Σάρδας ἀπήρχετο διὰ τῶν ἐρήμων ὁδῶν τῆς πόλεως, ὁ κ. Ριονσαὶ ἐπανέκλειε σιγὰ τὴν ἐξώθυραν, διὰ νὰ μὴ ἀνησυχήσῃ τὰς σπιτονοικοκυράς του, κ' ἐπέστρεφεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅπου ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας ἀκόμη, ἐξηκολούθει μόνος του νὰ κλίνῃ ρήματα καὶ νὰ ποστηθίζῃ λέξεις καὶ φράσεις.

Ἔκαμνεν οὕτω μεγάλας προόδους εἰς τὴν γλῶσσαν. Ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, δὲν ἐξήρχετο πλέον. Καὶ ἠσθάνετο ὁλονὲν ζωηρότερον αἴσθημα φιλίας πρὸς τὸν πλούσιον καὶ ἀνεξάρτητον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ποῦ ἀντὶ νὰ διασκεδάζῃ εἰς τὸν κόσμον, τοῦ ἀφιέρωνε τὰς ὥρας του μὲ τόσην προθυμίαν.

Ἡγεμονικὴ προσφορὰ

Συχνὰ συνεζήτουν οἱ

«Ἡ συντροφιὰ τοῦ νέου του φίλου ἦτο διὰ τὸν μαρκήσιον μία ἀνακούφισις» (Σελ. 332, στ. γ')

(*) Μέγα κτῆμα.

δύο περὶ τῶν σχεδίων τοῦ μέλλοντος.

—Νομίζω, εἶπε μίαν ἑσπέραν ὁ Σάρδας, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιδοθῆτε εἰς τὴν μεγάλην κτηνοτροφίαν· μόνον μὲ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν εἰμπορεῖτε νὰ ἀποκτήσετε τὴν περιουσίαν ποῦ σᾶς χρειάζεται διὰ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἄλλως τε, ὅταν θὰ ἔχετε μίαν μεγάλην καὶ ὡραίαν *ἐστάντσιαν*, θὰ ἠμπορέσετε νὰ φέρετε ἐδῶ τὴν μαρκησίαν καὶ τὰ παιδιά.

Ὁ μαρκήσιος ἐκύτταζε τὸν φίλον του μὲ κάποιαν ἔκπληξιν.

—Ἐνόμιζα, εἶπεν, ὅτι αἱ *ἐστάντσιαι* εἶνε ἄγριαι ἐξοχαί, ὅπου δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ζήσουν ἄνθρωποι συνειθισμένοι νὰ ἔχουν τὰς ἀνέσεις των.

—Ναί, ἀλλ' αἱ ἀνέσεις αὐταὶ ἠμποροῦν νὰ δημιουργηθοῦν κ' ἐκεῖ. Εὔκολον θὰ σᾶς ἦτο νὰ κτίσετε καὶ νὰ ἐπιπλώσετε εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸ σπίτι σας· ὅ,τι σᾶς χρειάζεται τὸ ἔχετε πρόχειρον.

—Διὰ νὰ πρσγματοποιηθῇ ὅμως τέτοιο σχέδιον, χρειάζονται καὶ κεφάλαια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχω. Τί θέλετε νὰ κάμω μὲ ὀκτὼ χιλιάδας φράγκα ποῦ μοῦ μένουν; Σταγὼν ἐν τῷ ὠκεανῷ!

—Ἐὰν εἶσθε μονος, ναί· ἀλλ' ἐὰν ἔχετε ἕνα φίλον, καὶ ὁ φίλος αὐτὸς σᾶς προτείνῃ ἕνα νόμιμον καὶ συμφέροντα συ-

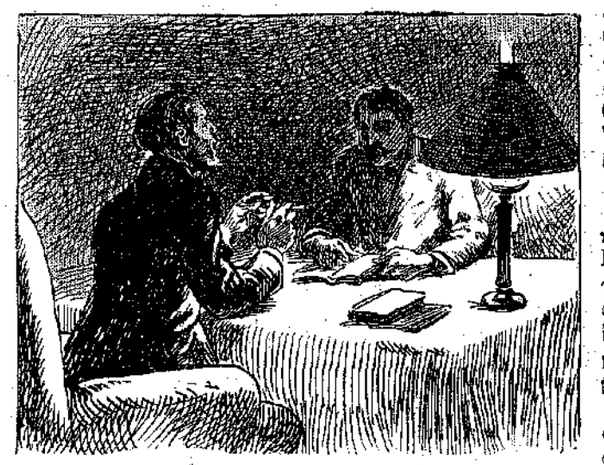

«Τὰ μαθήματα παρετείνοντο πολλάκις...» (Σελ. 332, γ')

νεταιρισμόν; Ἀκούσατε. Ἔχω τὴν ὡρισμένην *ἐστάντσιαν* τοῦ τόπου. Τὰ κτίρια δὲν εἶνε ἀκόμη κομψά, διότι ἐκεῖ ζῶ μόνος καὶ δὲν μὲ μέλει· εἶνε ὅμως κατοικήσιμα καὶ, ἅμα θέλομεν, εἰμπορεῖ νὰ γίνουν καὶ πολυτελῆ. Ἂς συνεταιρισθῶμεν. Ἐλᾶτε μαζί μου... καὶ ἐντὸς ἓξ μηνῶν, θὰ ἠμπορέσετε νὰ φέρετε καὶ τὴν οἰκογένειαν.

— Μὰ τί εἰμπορῶ νὰ συνεισφέρω ἐγώ!

—Δὲν μοῦ χρειάζονται κεφάλαια. Ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, θὰ εἰσπράξω ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν προϊόντων μου πλέον τῶν 40,000 φράγκων, τὰ ὁποῖα θάφισω εἰς τὴν Τράπεζαν... Ἀλήθεια, εἰς ποίαν Τράπεζαν ἔχετε σεῖς τὰ χρήματά σας;

— Εἰς τὴν Ἀγγλικήν.

—Εἶνε πολὺ ἀσφαλῆ. Ἐγὼ καταθέτω εἰς τὴν Τράπεζαν Μάουα. Δίδει περισσότερον τόκον. Θὰ χρειασθῇ ὅμως νὰ ἑνώσετε τὰ χρήματά σας μὲ τὰ ἰδικά μου, μόλις συναιτερισθῶμεν, ἂν, ἐννοεῖται, ἡ πρότασίς μου σᾶς ἀρέσῃ.

— Μὰ εἶμαι κατενθουσιασμένος, ἀγαπητέ μου φίλε! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος μὲ μεγάλην χαράν.

Διὰ νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπόν του, διὰ νὰ ἐπανίδῃ γρήγορα τοὺς ἰδικούς του, θὰ ἐδέχετο νὰ ὑποστῇ ὅλας τὰς στερήσεις καὶ τὰς ἀθλιότητας. Ἀντὶ τούτου τῷ ἐπρότειναν ἕνα λαμπρὸν συνεταιρισμὸν καὶ τῷ προσέφεραν οὕτω μίαν περιουσίαν. Τί ὄνειρον! τί εὐτυχία!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τεράστιον Μανιτάρι

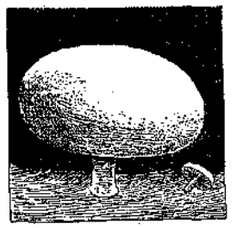

Τὸ μανιτάρι αὐτό, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐζωγραφίσαμεν ἕν ἄλλο, κοινόν, διὰ νὰ κρίνετε περὶ τοῦ μεγέθους του, εὑρέθη ἐσχάτως εἰς ἕνα ἀγρὸν τῆς Νορμανδίας, εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐζύγιζε περισσότερον ἀπὸ μίαν λίτραν καὶ μαγειρευθέν, ἐχόρτασε πέντε ἀνθρώπους.

Περίεργον φαινόμενον

Τὰ κλωνάρια αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ εἶνε στενόχωρημένα μέσα εἰς τὸν δακτύλιον ἑνὸς κλειδίου, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὸ φυτὸν νὰ νάνθίσῃ εἰς τὴν ὥραν του. Τὸ κλειδὶ θὰ ἔπεσε, φαίνεται, εἰς τὴν γάστραν καὶ τὸ φυτὸν ἐφύτρωσεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν δακτύλιον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Σύνθεσις Τριγώνου

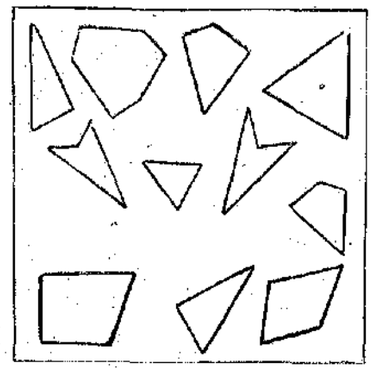

Νὰ ντιγράψετε εἰς διαφανὲς χαρτὶ καὶ νὰ κόψετε τὰ ἔνδεκα αὐτὰ σχήματα. Καὶ ἔπειτα νὰ προσπαθήσετε νὰ τὰ συνδυάσετε οὕτω πως, ὥστε νὰ σχηματίσουν ἓν κανονικόν, ἰσοσκελὲς τρίγωνον.

β') Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

Μπάλωμα στὸ μπάλωμα,
Καὶ ραφὴ δὲν ἔχει.—*Τί εἶνε;*

γ') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Θ. Δ. Θεοχάρη

Α	ΤΡΟ	ΠΡΟΣ
ΧΑ	ΕΜ	ΡΑΙ
ΣΙΣ	Ω	ΔΗΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν τρία γυμναστικὰ παραγγέλματα.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 36ου φύλλου

ά.) Ὁ ἀδελφός του εὑρίσκεται εἰς τὸ προστήθιόν του· ἡ γραβάτα του εἶνε... τὸ μουστάκι του· καὶ τὸ πρόσωπον διακρίνεται ἂν στραφῇ ἡ εἰκὼν ἀνάποδα· —β'.) Petit à petit l'oiseau fait son nid. —γ'.) Κύθνος, Ναύπλιον, Παρίσιοι.

Ἰδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ Κεφ. Β

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Ἤμεθα εἰς τὸν περίπατον. Ἐνῷ ἐπερπατούσαμεν, ἀκούσαμεν κάτι σὰν φωνὲς πτηνοῦ. Ἀμέσως ἐστρέψαμεν ὅλοι τὸ βλέμμα μας πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἠκούσθη ἡ φωνή. Μὲ τὲς πολλὲς παρατηρήσεις, εἴδαμεν ἕνα γεράκι τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὸ ράμφος του ἕνα σπουργίτην ἐτοιμοθάνατον. Τότε ὅλοι θελήσαμεν νὰ σώσωμεν τὸν σπουργίτην κι' ἀρχίσαμεν νὰ πετροβολοῦμεν τὸ γεράκι, τὸ ὁποῖον ἅμα μᾶς εἶδε ἐπέταξε. Ὅμως μιὰ ἀπὸ τὲς πέτρες ἐκτύπησε τὸ γεράκι στὸ κεφάλι κ' ἔπεσε. Ἀμέσως ἐπήγαμεν εἰς τὸ μέρος ποῦ ἔπεσε τὸ γεράκι καὶ εἴδαμεν μετὰ φρίκης τὸ μὲν γεράκι ἐτοιμοθάνατον τὸν δὲ σπουργίτην τελειωμένον.

Ἔτσι, ἐνῷ ἠθελήσαμεν νὰ σώσουμε μιὰ ψυχή, ἐθανατώσαμεν δύο. Καὶ τότε ὅλοι ἐπιστρέψαμεν εἰς τὸ χωριὸ καταλυπημένοι, ἔχοντες πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μας τὴν δημώδη παροιμίαν ποῦ λέγει: «λεῖψε ἀπὸ τὸ ψυχικὸ νὰ μὴ 'ς εὕρῃ τὸ κρῖμα».

Ἐθνικὴ Πίστις

ΜΙΚΡΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

— Ὥστε λοιπὸν εἶσαι καὶ ποιητής; μὲ 'ρώτησε ἕνας φίλος μου μιὰ μέρα.

— Μὰ βρὲ ἀδελφέ, ποῦ τῶβρες πίλι αὐτὸ τὸ νέο καὶ μᾶς τὸ σερβίρισες; εἶσαι βλέπω ἐφευρετικὸς νοῦς. Μὰ δὲ μοῦ λὲς ποῦ τῶμαθες:

— Τί; δὲν γράφεις κοιήματα;

— Ἔ,; καὶ σὰ γράφω θὰ πῇ ὅτι εἶμαι ποιητής; τότε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στὸν κόσμο πρέπει νἄνε 'ποιηταί, γιατὶ ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔγραψε στὴ ζωή του δυὸ στίχους!

— Μοῦ φαίνεται, φίλε μου, πῶς δὲν ξέρεις τί λές.

— Ἐγὼ δὲν ξέρω τί λέω, ἢ ἐσὺ δὲν ξέρεις τὰ πράγματα;

— Τί δηλαδή;

— Νά, δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ ποιητής.

— Δὲν μοῦ τὸ λὲς λοιπόν, σὺ ποῦ τὸ ξέρεις, νὰ τὸ μάθω κι' ἐγώ;

— Νὰ στὸ 'πῶ, φίλτατε, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴ πετᾷς ἄλλοτε λόγια στὸν ἀέρα. Λοιπὸν ἄκουγε: Ποιητὴς εἶν' ἐκεῖνος, ποῦ γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς ἄλλους νὰ νοιώσουνε 'κεῖνα ποῦ συλλογιέται, δὲν μεταχειρίζεται τὴν κοινὴ γλῶσσα τῶν ἄλλων θνητῶν, γιατὶ τοῦ φαίνεται ταπεινή, χαμηλότερη ἀπ' τὸ ψηλό του πνεῦμα. Καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀκοῦμε νὰ μᾶς μιλάῃ μὲ τὸ τραγούδι τ' ἀηδονιοῦ, μὲ τὸ ψιθύρισμα τοῦ κύματος, μὲ τὸ βούϊσμα τοῦ μελτεμιοῦ, μὲ τὸ βογγητὸ τῆς καλαμιᾶς, μὲ χίλιες δυὸ ἄλλες γλῶσσες. Ὁ Ποιητὴς ἔχει λεπτὴν ἀντίληψιν καὶ 'κεῖ ποῦ τὸ κοινὸ μυαλὸ δὲν βλέπει οὔτ' ἀκούει τίποτα, ἀπὸ 'κεῖ μέσα ἐκεῖνος μᾶς βγάζει μακροὺς διαλόγους καὶ μᾶς δείχνει τὴ χαρὰ καὶ τὴ λύπη τοῦ κάθε πράγματος. Κι' ἐπειδὴ εἶνε δύσκολο νὰ τὄχῃ κανεὶς ὅλ' αὐτὰ συνδυασμένα μὲ τὴν ὀξύνοια καὶ τὴν τέχνη, γι' αὐτὸ βλέπουμε τοὺς ποιητὰς νὰ μετριοῦνται στὰ δάκτυλα. Ἔτσι εἶνε, φίλτατε, ὥστε μὴν τὸ πάρῃς ἀπάνω σου καὶ νομίζεσαι ποιητής, ἂν γράψῃς ποτέ σου δυὸ στίχους.

Ἀθανάσιος Διάκος

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

(Ἀπὸ τὰ τραγούδια τῆς Ξενητειᾶς)

Τὸ σπίτι μας τὸ πατρικὸ καὶ πῶς νὰ τὸ [ξεχάσω!
Ἄχ! πόσοι ἐκεῖ γεννήθηκαν, πόσοι ἀπ' [τοὺς δικούς μας,
Πόσοι μεγάλωσαν ἐκεῖ καὶ πόσοι ἀνατρα- [φῆκαν!
Ἐκεῖ ὁ παπποῦς κ' ἡ μάνα μας, θεῖοι καὶ [θεῖες κ' ἀδέλφια.
Τὸ κάθε τι κἂν ἄψυχο, τὸ κάθε τι ἐκεῖ μέσα
Μιὰν ἱστορίαν ζωντανὴ λέγει καὶ διηγᾶ- [ται...
Νὰ ἡ γωνιά, τὸ ἑάτο νά, κ' ἡ φυτευμένη [αὐλή του
Καὶ νὰ ἡ λεύκα ἡ τρίψηλη, τὸ σκιερὸ [πλατάνι,
Νὰ ἡ θύρες, νὰ ἡ σκάλες του καὶ νὰ τὰ [παραθύρια!
Τί γνωριμίες παλαιὲς καὶ τί ψυχὴ γειᾶτα
Τ' ἄψυχα τοῦτα πράγματα γιὰ κεῖνον ποῦ [τὰ ἔρει!
Πατρικὸ σπίτι, πῶς μπορῶ ποτὲ νὰ σὲ ξεχάσω
Μέσα σου δὲν ἐπέρασα τὰ πιὸ καλά μου [χρόνια;
Τὰ χρόνια μου τὰ παιδικά, πῶς ἐνθυμοῦ- [μαι ἀκόμα
Ἐκείνους τοὺς ἀθώους καιρούς! Σὰν ἐ- [ρὲς προφητεῖες
Τὰ λόγια τοῦ καλοῦ παπποῦ καὶ τῆς ἀ- [πλῆς κυρούλας
Ἡ ἱστορίες ἡ παληές, π' ἄκουγα μὲ λαχτάρα
Κ' ὅταν, χέρια σταυρώνοντας καὶ μὲ τὰ [μάτια κάτω
Μπρὸς στὸ παληὸ εἰκόνισμα μιὰ προσευχὴ [ψιττάκιζα
Μοῦ χάϊδευε ὁ ἀγαθὸς παππούλης τὸ κεφάλι.

Νέα Ὑόρκη — *Χιαβάθας*

Ο ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΟΣ

Τὸν συλλογίζομαι καὶ γελῶ. Φανταστῆτε, ὅτι διὰ νὰ κτενισθῇ, χρειάζεται μιὰν ὁλόκληρη ὥρα στὸν καθρέφτη! Καὶ ἀλλοίμονον ἂν στὰ χωριὰ τοῦ τὰ χαλάσῃ κανείς! Θὰ ἀφρίσῃ ἀπ' τὸν θυμό του, θὰ γουρλώσῃ τὰ μάτια του καὶ ἀφοῦ σοῦ ρίψῃ κατάμουτρα τὸ στερεότυπό του «ἐμάλωσα», θὰ σοῦ στρέψῃ τὴ ράχη καὶ θὰ φύγῃ ἀμέσως. Τὰ παπούτσια του πρέπει νὰ γυαλίζουν σὰν τὸν καθρέφτη! Ἀμὲ τὰ ροῦχά του; καὶ τὸν παραμικρὸν λεκὲν νὰ ἔχουν, δὲν ἐννοεῖ νὰ τὰ φορέσῃ! Τῆς γραβάτας του δὲν τῆς ἐπιτρέπει ν' ἀρμενίζῃ ἐλεύθερα στὸν ἀέρα, ἀλλὰ τὴν ἔχει προσεκτικὰ - προσεκτικὰ πιασμένη μὲ μιὰν καρφίτσα. Τέλος πάντων ἕνας τύπος ποῦ πεθαίνει γιὰ τὰ λοῦσα, πεθαίνει γιὰ νὰ φαίνεται, καὶ γι' αὐτὸ οἱ συμμαθηταί του τὸν ὠνόμασαν ὅλοι κομψευόμενον.

Ψὲς ἐπήγαινα στὸ θέατρο, ὅταν στὸν δρόμο τὸν συνήντησα ξεσκοψφώτον. — Καὶ γιατὶ χωρὶς καπέλλο; τὸ ἐρωτῶ. — Θέλει κ' ἐρώτημα; μοῦ ἀπαντᾷ. Νά, γιὰ νὰ μὴ χαλάσω τὰ μαλλιά μου!

Ἐβαδίζαμεν λοιπόν, ἐκεῖνος κορδωμένος καὶ καμαρωτός, κ' ἐγὼ προσεκτικός, μήπως ἐξαφνα, ἀπὸ ἀπροσεξίαν μου, τοῦ χαλάσω ἢ τὰ ροῦχα, ἢ τὰ παπούτσια, ἢ τὰ μαλλιά, διότι τότε θὰ ἔπαιρνα αἱ σχέσεις μας ἀμέσως.

Εἶχαν ἄδικον οἱ συμμαθηταί του, νὰ τὸν ὀνομάζουν εἰρωνικῶς κομψευόμενον;

Πανελλήνιος Πόθος

ΑΠΟ ΗΜΑΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ

Ἤτο δειλινὸν καὶ ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸν περίπατον. Ὁ καταγάλανος οὐρανὸς σὰν νὰ ἐκαίετο καὶ τὰ ἀραιὰ νεφάκια ποῦ ἦσαν πλησίον σὰν νὰ ἐβγαίναν μόλις τώρα ἀπὸ ἕνα χρυσὸ λουτρό. Τὸ φεγγάρι μετ' ὀλίγον γελαστὸ καὶ ὁλοκόκκινο ἤρχισε νὰ προβάλλῃ καὶ ὁ βοσνὸς πάρα πέρα χαρούμενος, ἔπαιζεν ἀδιάκοπα τὴν φλογέρα του.

Μαγευμένος ἀπὸ τὴν εὐμορφάδα αὐτῆς τῆς φύσεως, ἐπέστρεφα ὀπίσω μὲ βῆμα ἀργόν, ὅτε ἀπὸ μακρὰν ἔξαφνα ἀκούω ἕνα παιδάκι νὰ τραγουδῇ τὸ «Ἀκοῦστε Μακεδόνες». Ἐσταμάτησα καὶ τὸ ἤκουσα, μὲ τὸ τραγοῦδι δὲ τοῦ παιδιοῦ ἐπέρασαν ἅπ' ἐμπρός μου ὁλοζώντανοι ὅλοι οἱ πόνοι καὶ ἡ λαχτάρες τῶν πτωχῶν Μακεδόνων! Προχωρῶ καὶ διακρίνω τώρα παρέκει ἄλλου παιδιοῦ φωνὴν νὰ ψάλλῃ τὸ «τῆς Κρήτης τὰ ψηλὰ βουνά». Ἐσταμάτησα πάλιν καὶ ἤλθαν ἀμέσως στὸν νοῦν μου ἡ γιγαντομαχίες τοῦ λεοντοκάρδου τούτου λαοῦ καὶ ἡ φρικτὲς ἐναντίον του ἀπονοῆς τῆς ἄκαρδης Εὐρώπης! Φθάνω τέλος 'στὸ σπίτι καὶ ἀκούω ἐδῶ τὸν πατέρα νὰ μουρμουρίζῃ σιγὰ τὸ «Πρὶν τὰ σκότη τῆς σκλαβιᾶς σου» τῆς πτωχῆς μας Κύπρου τὸ εὔμορφο, τραγοῦδι. Δὲν φαντάζεσθε τότε τὴν συγκίνησίν μου καὶ σχεδὸν δακρυσμένος ἐφώναξα: «Πότε τέλος ὅλοι μας σφιγκταγγαλιασμένοι θὰ ἑνωθοῦμε μὲ τὴν γλυκειά μας Μάνα καὶ πότε θὰ ἀξιωθοῦμε νὰ ἴδωμεν τὴν Ἑλλάδα μας μεγάλην καὶ ἔνδοξον ὅπως τὴν ἐφαντάσθη, ὅπως τὴν ἐπόθησεν ἡ εὐγενὴς ψυχὴ τοῦ 'Ρήγα;», Καὶ μιὰ φωνὴ τότε μέσα μου ἀπήντησεν: «Αὐτὸ ἀπὸ ἡμᾶς καὶ μόνους ἡμᾶς ἐξαρτᾶται».

Κύπρος — *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος: — Πρώτη μου φορὰ βλέπω δάσκαλο δειλόν.

Ὁ Τάκης: — Γιατί;

Ὁ Νίκος: — Μὰ δὲν βλέπεις, κοιμένε, πῶς φοβᾶται νὰ μὴν ἀντιγράψωμεν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ραδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Θέμα: Ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἔψιλον: «Τὸ φυτὸν ἢ τὸ ζῷον;»

Εἰς τὴν σελίδα 330 τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου, δημοσιεύεται ἀρθρίδιον τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἔψιλον, ὁ ὁποῖος τελειώνει ἐρωτῶν τοὺς ἀναγνώστας: Τὸ φυτὸν ἢ τὸ ζῷον; Πρόκειται λοιπὸν νὰ γράψετε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. Ἔψιλον καὶ νὰ τοῦ λύσετε, κατὰ τὴν γνώμην σας, τὴν ἀπορίαν του.

Ἡ ἐπιστολή σας θὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Ἔψιλον, ἀλλὰ θὰ τὴν στείλετε πρὸς ἐμέ, ὡς ἀπάντησιν τοῦ Μικροῦ τούτου Διαγωνισμοῦ Ἐπιστολογραφίας. Πρέπει νὰ εἶνε εἰς χωριστὸν χαρτὶ καθαρογραμμένη, νὰ μὴ περιέχῃ περισσοτέρας ἀπὸ πενῆντα γραμμὰς καὶ νὰ φέρῃ τόνομα τοῦ ἀποστολέως καὶ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν ἔχῃ.) Πρέπει δὲ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μου μέχρι τῆς 15 *Σεπτεμβρίου* τὸ βραδύτερον.

Δωρεὰν λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1912. Ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 10 εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ ἀδελφια των καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 20 οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστά.

Ἡ καλλιτέρα ἐπιστολὴ θὰ δημοσιευθῇ. Ἀραθεῖα δὲ θἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς. ('Ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ζ'. § 3, α', β', γ'.))

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 15ην Αὐγούστου 1912.

ΕΝΕΚΑ τῆς μεγάλης ἑορτῆς τοῦ μέσου τῆς ἑβδομάδος, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἰργάζετο τὸ τυπογραφεῖον, λαμβάνετε τὸ φυλλάδιον αὐτὸ μίαν ἡμέραν ἀργότερα τοῦ συνήθους. Ἔ, καμμιὰ φορὰ συμβαίνει καὶ αὐτό...

Ὅσον διὰ τὴν σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν, ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις. Ἀπὸ λίγα λόγια εἰς τὸν καθένα καὶ ἐς ἄλλοτε. Εἶνε, βλέπετε, αἱ Μικραὶ Ἀγγελίαι ποῦ ἐπλήθυναν αὐτὴν τὴν ἐποχήν.

Ὄνειρον τῆς Πραγματικότητος, εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ ἐπωλεῖσης γραμματόσημον 10 λεπτῶν καὶ ὄχι τεσσάρων. Μὴ τὸ ξεχνᾶτε αὐτό, διὰ νὰ μὴ λέμε τὰ ἴδια κάθε λίγο.

Δρόσε τῆς Πρωΐας, ποῦ ἂν ξεύρῃς ἑκατὸ πράγματα, τὰ ἐνενήντα τὰ χρεωστεῖς, καθὼς λέγεις, εἰς ἐμέ, μάθε καὶ τοῦτο. Ἡ δεσποινὶς ποῦ «διαμένει εἰς τὸ γραφεῖόν μου,» εἶνε χρόνια γραμματεύς μου καὶ ἔχει τὴν ἐχεμύθειαν ὅλων ὅσοι ἐργάζονται κοντά μου. Ὥστε μὴ φοβᾶσαι... διὰ τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ὁ σύμβουλός σου σ' ἐγέλασε, *Τέλλε Ἄγρα!* Μὴ τὸν πιστεύσῃς ἄλλη φορά· ἀλλοιώτικα ὀνομάζεται καὶ ἐγωϊσμός. Ἂν ξαναδιαβάσῃς μὲ ἀπάθειαν σὲ λίγον καιρὸ τὸ διήγημα τοῦ *Ὀρανοπαθοῦς*, θὰ ἴδῃς ὅτι εἶνε πράγματι ὡραῖον.

Κ' ἕνα παράδειγμα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου «Ἀγὼν» εἶνε rue Aga-Hamam 27, καὶ ὄχι 22, ὡς ἐτυπώθη κατὰ λάθος εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 215 Ἀγγελίαν τοῦ 36ου φύλλου.

α' Ἅμα αἰσθανθῶ ζέστη καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐργασθῶ, — μοῦ γράφει ἡ *Ἤβη*, — καταφεύγω στοὺς τόμους σου καὶ ἐκεῖ, μὲ τὰ τόσα ἐνδιαφέροντα ποῦ ἔχεις, λησμονῶ καὶ ζέστη καὶ ὅλα.»

Πολὺ εὔμορφο τὸ γράμμα σου, *Σανθὴ Μουσμέ*. Πραγματικῶς μὲ ἀποζημιώνει διὰ τὴν σιωπὴν τόσων μηνῶν. Ἀλλά... νὰ μὴ ἔχομε τὰ ἴδια!

Υἱκὴ Στοργή, φαίνεται ὅτι καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν νικοῦν τ' ἀγόρια. Βαρέθηκα πλέον νὰ δημοσιεύω Στατιστικά, καὶ ὅσον διὰ τὴν ἰδικήν σου, εἶδες ὅτι σ' ἐπρόλαβεν ἄλλος.

Γράφε μου λοιπὸν τώρα ποῦ ἔχεις διακοπάς, *Ποιμενὶς τοῦ Ἄβμου*. Τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολύ.

Πρὸς τὸ παρόν, *Μέλλων Ναύαρχε*, τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς, τὸ ἔχει ἄλλος. Κατὰ τὸν Κανονισμόν, εἰμπορεῖς νὰ τὸ πάρῃς διὰ τὸ 1913, ἐὰν δὲν τὸ ἀνανεώσῃ πρὸ τοῦ Ἰανουαρίου ὁ τωρινὸς κάτοχός του.

Β. Δομ. καὶ *Ι. Μπέλ.*, διὰ τὰς λύσεις εἰμπορεῖται νὰ προκαταβάλετε ἐν οἱονδήποτε ποσόν. Ἀλλὰ ὁσάκις θὰ στέλλετε λύσεις, πρέπει νὰ σημειώνετε ἐν ὑστερογράφῳ τὴν φράσιν: «Τὸ 10λεπτον λάβετε ἐκ τοῦ Λ/σμοῦ μου.»

Ὡράϊαι ἐπιστολαὶ μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μελαχρινὴ Ἑλληνοπούλα*, *Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος*, *Κρητικοπούλα*, *Σουσουράδα*, *Ζεφυρῖτις*, *Ὀνειροῦδες Βάλς*, *Χαλασμὸς Κόσμου*, *Κῦμα*, *Ἑλληνικὸν Ἀϊόθημα* καὶ *Πλοίαρχος Νέμος*. Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχω τόπον!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ δρόμος τῆς ἀύξας» τῆς *Κρητικοπούλας* — «Φεῖδι - γατάκι» καὶ «Εὐσπλαχνία» τοῦ *Πανελληνίου Πόθου* — «Οἱ τρεῖς ἐκδικηταὶ» τῆς *Ἐθνικῆς Πίστεως* — «Σκότος καὶ Φῶς» τῆς *Μαυροντοπαπισμένης Γαλανόλευκης* — «Καλάφας» τῆς *Ρεζεντᾶς* — «Εὕρημα» τῆς *Σημαίας* τοῦ *Ἀβέρωφ* — «Θαλασσογραφία Β'» τοῦ *Δωδωναίου*· Διάφορα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα* — Ποιήματα τοῦ *Κύματος* — «Ἐντυπώσεις» τῆς *Υἱκῆς Στοργῆς* — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ὀνειρον» (ἀκατάλληλον) — «Ὁ δρόμος τῆς Ζωῆς» (μακρύς, ἀτελέωτος! πῶς νὰ δημοσιευθῇ!) — «Παληοὶ καιροὶ καὶ παληοὶ φίλοι» (καὶ τὸ μισὸ νὰ ἦταν, πάλι θὰ ἦταν ἐκτενές!) — «Ἀναμφιδόλως» (πασ/γνωστον!) — «Ἀδυτυπώσεις» (δὲν ἔχει ὕψος διόλου!) — «Δύσις Σελήνης» (κοινόν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φχ.ι. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Χρυσόμαλλον Δέρας κ. (Κ.Σ.) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*, α. ('Ἑνωτικός) *Εὐγενὴς Φιλοδοξία*, α. ('Ἑνωτικος) *Ταροπούλα τῆς Λέσβου*, κ. (Χ.Π.) *Αὔρα τοῦ Ἀπόλλωνος*, α. (Κ.Α.) *Εὐχὴ τῆς Μάνας*, α. ('Ἑνωτικός) *Ἑλληνὶς Μητέρα*, κ. ('Ἑνωτικὴ) *Βύρων*, α. (Χ. Α.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας, α. ('Ἑνωτικός).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βιθυνὴν Ἑλληνοπούλα* (σοῦ στέλλω τὰ βιβλία τοῦ κ. Ξ. καὶ τὸ λυσόχαρτον τὸ «Θέατρον» δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη) *Μάγευρα τῆς Ἐλευθερίας* (ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς πανηγύρεως· εἰς τάλλα ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως) *Θαλῆν* (μπράβο, ἔκαμες καλά) *Δωδωναῖον* (ἐλπίζω ὅτι καὶ μόνοι σας θὰ ἐργασθῆτε καλά) *Γαλάτειαν* (ποῦ δὲν φαντάζεσθε «τί ἔκτακτα μεσημέρια περνᾷ μὲ τὰ φύλλα μου στὰ χέρια, στὴν ὡραία της ταράτσα, στὴν ἑξοχὴ Ἰ») *Σημαίαν* τοῦ *Ἀβέρωφ* (ναί, ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ συναθροισθῇ ἀρκετὸν ποσόν) *Κλῶνον Μυρσίνης* (ἔστειλα· βάλε λοιπὸν τὰ δυνατά σου) *Μπαροντοπαπισμένην Γαλανόλευκην* (χαριτωμένη ἡ ἐπιστολή του· ἐλήφθησαν ἐν τάξει καὶ μὴν ἀνησυχῇς) *Πυγμαλίωνα* (τόμον ἔστειλα· τὸ ψευδ. ποῦ ζητεῖς, τὸ ἔχει ἄλλος) *Κ.Π.Μπεν.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Παντάρου Παρόντα* (ἔστειλα) *Ραψωδὸν τῆς Κύμης* (ἐνεκρίθη) *Ι. Ξωθ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Τραλλιανὸν* ('Ἀσκήσεις δημοσιεύονται ὅλων μὲ τὴν σειράν· ναί, εἰς ἑνικὸν νὰ μοῦ γράφῃς· εἶνε πιὸ ἐγκάρδιον) *Ἄθαν. Ἀθαν.* (εὖγε, ὥραια τὰ λές· τὰ φυλλάδια θὰ τἀγοράζουν 10 λεπτὰ τὸ ἕνα) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* (ἔχει καλῶς, εὐχαριστῶ πολύ) *Ἀττικὸν Οὐρανὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Ζάϊνιον Συριανοῦ Παρθεναγωγείου* (βεβαίως, ἔχεις καιρὸν ἀκόμη νὰ ἐγγραφῇς εἰς τὸ «Θέατρον») *Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ἐσπάθωμα) *Σοφίαν Μιχ. Φιλιπ.* (εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια· εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀγάπην σου) *Πόθον τῆς Κρήτης* καὶ *Παπαγάλλον τοῦ Τσάρου* (ἔστειλα) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (ἔστειλα) *Ρεζεντῶν, Γλυκεῖαν Αὔραν*, κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15ην Αὐγούστου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26ης Σεπτεμβρίου)

383. Λεξίγριφος

Ἐπίθετον, οὐσιαστικὸν
Κ' ἐπίρρημα ἑνώνει
Καὶ Σπαρτιάτην στρατηγὸν
Πασίγνωστον δηλώνει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς

384. Στοιχειόγριφος

Σ' ἕνα κεραστὸ ζῷον
Βάλε κι' ἄλλη κεφαλή,
Μίαν νῆσον τῶν Κυκλάδων
Γιὰ νὰ κάμῃς στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

385. Ἀναγραμματισμὸς

Πράσινο καὶ δροσερό,
Αὔτα, τἀναγραμματίζεις·
Καὶ μὲ πρόθεσι μὲ δυὸ
Συλλαβὲς μᾶς σημαίνεις

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάρμεν

386. Δημῶδες Αἴνιγμα

Μέσ' στὴ μέση τοῦ χωριοῦ μας
Κρέμετ' ἡ Μαργαριτοῦ μας,
Καὶ τινάζει τὰ φτερά' της,
Καὶ συνάζει τὰ παιδιά της.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπολεσίεως Ἐλπίδος.

387. Πυραμὶς

+ Οἱ σταυρὰ τύραννος τῶν Σερακουσῶν.	
* + *	= Ἐπίρρημα Χρόνου
** + **	= Πόλις τῆς Ἑλλάδος
*** + ***	= Κράτος τῆς Ἀσίας
**** + ****	= Ναύαρχος Σπαρτιάτης

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Φοῦλι.

388. Λογοκαίγνιον

Ποῖον δηλητήριον δὲν εἶνε οὐδέτερον;

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Μπαουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην

389. Μεταμόρφωσις

Ἡ *νῆσος* μὲ 4 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *πόλις*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦς Ψωμᾶ

390. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν περίφημον ἀφγαίαν πόλιν:

1, Εὐαγγελιστής· 2, Πόλις τῆς Αἰγύπτου· 3, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· 4, Ὄρος τῆς Τουρκίας· 5, Πόλις τῆς Ἠπείρου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ραμλωτάκα

391. Φωνηεντόλιστον

φσ - κκς - σμν - στν - * - φθνς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

392. Γρῖφος

τι τι τι